

Смрт неолитског човека

Однедавно екологија није више биолошка дисциплина која се бави међусобним дејством живих организама (јединки и врста), већ идеологија чији је прокламовани циљ спречавање штетног дејства човека на природу. [\[1\]](#)

Ова идеологија формирала је своју науку чији је задатак да изучава „проблеме“ у функционисању друштва и природе, а њен назив је *Environmental science* или наука о околини. Како се под околином (средином) подразумева природа, ово је наука о природи, тј. нова биологија.

Нова биологија је „хуманистичка наука“ у којој је превазиђени антропоцентрични концепт *људске слободе* замењен „основним“ *правом човека на живот*. Али *не било какав живот*, већ искључиво живот у чистој (здравиј) животној средини!

[\[2\]](#)

Овде већ замишљамо неолитског човека како из најчистије и најздравије животне средине свога времена трчи према савремености, спасавајући живу главу и једва одржавајући голи живот.

У таквој биологији, живот човеку не обезбеђују рад и природа већ *култура*. То је култура која не обликује људски дух, већ обликује човека. Она је надређена природи и човеку и упозорава га да *биолошка репродукција човека није довољна* да би он припадао својој врсти. Он је *дужан да се социјално репродукује*

[\[3\]](#)

Задихани човек бануо право из неолита овде је у потпуном чуду, јер схвата да он у ствари и није човек, иако је живео у најчистијој природи и репродуковао се потпуно слободно!

Одмах затим нова биологија (екологија), претећим гласом наставља: „Човекова природа захтева процес акултурације!“ [4] Неолитски човек већ лакше дише, али престрашен размишља: „Зар хоће да ме ослободе моје биолошке природе? Како ћу се овде размножавати...“

Нова биологија сада потпуно губи стрпљење и потеже свој најжешћи аргумент: „Ти си дужан да савесно извршаваш своје *негентропске биосферне функције!*“ [5] Човек неолита, ненавикнут на толику мржњу, пада мртав. На самом циљу уби га прејака реч, а тамо у нетакнутој и чистој природи преживео је не само глад већ и пећинског тигра!

Страх савременика

Било ми је жао овог пећинског бића, свог саплеменика, али помислио сам, можда се само претвара, умртно се и преживеће захваљујући свом старом добром и врло примитивном биолошком рефлексу акарнезе, као и много пута до сада.

За себе сам више забринут, јер је код мене тај онтогенетски и филогенетски процес акултурације даље одмакао. Препео сам се од оног негентропског извршења биосферне функције и то двоструко. Прво, јер не разумем шта то значи, а требало би да разумем. Друго, јер слути да није ништа добро!

И заиста, да бих се негентропски понашао, морам најпре себе да замислим као *систем* који размењује материју и енергију са

ОКОЛИНОМ

. Потом, као

небиолошки човек

, морам да се потрудим да у тој размени околина не остане закинута или, што би било најстрашније, дезинтегрисана! Поред тога моја је дужност да тој околини дам

СМИСЛО

који је независан од мене. Уз најбољу вољу и највећу домишљатост не могу да замислим како је ово биолошки могуће. У биологији не постоји појмови оштећене стране, дезинтегрисане средине, сврхе, па ни смисла. Ово је терминологија идеолошке биологије и социјалног инжењеринга.

У оној застарелој биологији размена материје и енергије са околином била је генетски одређена, а интеракције са околином биле су спонтане и разноврсне. У том богатству међудејстава развио се живи свет у мноштву облика које смо звали биодиверзитет.

У старој доброј биологији учило се и то да је људско понашање доминантно генетски одређено. Ови из нове биологије хтели би да све стално учим из почетка... Како бих могао да за 18 или 21 годину научим оно што је Човек учио десетинама хиљада година? Али можда се ради о неком скраћеном курсу!

И заиста, овај врло скраћени курс културе која себе назива еколошком каже да је са друштвом завршено и да се прелази у *постдруштво*. То ново друштво је постиндустријско, посттехнолошко, постпроизводно и постбиолошко. Прелаз је не само радикалан већ и нужан, јер је човек умислио да су
природни ресурси безгранични и неисцрпиви

[6]

Морам да признам да сам међу умишљенима препознао и себе. Колико се сећам својих сазнања из још увек сингуларне физике, природа схваћена универзално, бар за човекове потребе, заиста јесте неисцрпни и обновљиви ресурс материје и енергије. Наравно, само под једним условом – да се не заустави научни и технолошки развој човечанства!

Екохуманизам је, међутим, немилосрдан. Еколошка целисходност одлучно стоји на путу човековог развоја. Човек мора признати приоритет природних фактора у односу на друштвене! *Природа има вредност по себи [7], независно од човека! И сам живот уопште има*

доминатну вредност у односу на живот човека.

[8]

Превазиђени обични хуманизам, уз помоћ ренесансе, довео је до чудовишног антропоцентризма који је водио друштво у суноврат научних, технолошких и социјалних револуција. Његова улога требало је да се заврши ослобађањем од ропства догама хришћанске религије које су човека одвајале од природе.

Нова, тоталитарна биологија ултимативно захтева радикалне промене у технологији, социјалној организацији, психолошким и моралним нормама. Ударна парола новог манифеста гласи: *производња без владања, развитак без господарења!* [\[9\]](#)

Уз нову биологију иде и нови правопис. Великим словом пише се - Планета, Универзум, Живот, Друштво, Природа! Малим словом пише се човек. Он је дужан да *поштује све ентитете* и испуњава (прописану) биосферну функцију.

[\[10\]](#)

Тако се човек изненада нашао на дну хијерархије „ентитетета“.

Нови ентитети

Овога лета у парку око новог седишта Скупштине Србије, које се налази преко пута зграде Скупштине града, чопор паса луталица напао је и озледио портпаролку једне значајне странке. Ова странка чланица је Социјалистичке интернационале, ма шта то значило, и као таква може да промовише и спроводи идеологију нове биологије.

Примењена на псе луталице, нова биологија налаже да се са овим ентитетима мора *хумано поступати*

. Нова хуманост се испољава забраном биолошке репродукције, али уз дозволу социјалне репродукције. Ови ентитети живе ту поред нас и са нама, спавају изван наших кућа и дворишта, трче по улицама и парковима, играју се, и хране нашим разбацаним ђубретом. Екохуманост се ипак највише испољава забраном убијања стерилисаних, па чак и нестерилисаних паса!

Иако волим псе и не плашим их се, иако сам имао пуно паса, иако сам о неким од њих написао песме и приче, иако сам забрану убијања паса луталица унео као необориви факат у свој роман, упитао сам се, ипак, да ли је овде реч о култу пса.

Пут ме је повео уназад у историју, преко студије о једном сликару (Албрехт Дирер) који је волео да слика псе, до ловачких паса бруталне Дијане (Артемиде), затим до троглавог Кербера који допушта пролаз у хад само душама мртвих и до Зороастриних свештеника који заједно са псом предеводе погребну поворку на путу до кула тишине. И најзад,

стижем до „древног“ Египта чија је магијска моћ најчувенија! Тамо је древни Анубис, бог са главом шакала, и још древнији *култ шакала*. Тамо је и *забрана убијања паса*.

Неопаганизам необиологије

„Култура (и културе) древних цивилизација Кине, Индије, Египта, Грчке, Рима... у први план истичу *јединство човека и природе*.“ [11] Питам се као припадник хришћанске цивилизације како разумети ово јединство, када је у хришћанству човек ипак господар животиња и земље. Још је теже разумети да животиње и земља могу бити господари човека како имплицитно налаже нова биологија. Макар тај човек заиста био само штеточина! И на крају, питам се ко би на то уопште пристао?

На крају, још једном осврнимо се на сасвим недужног биолошког пса који задовољан и сит дрема крај још неугашене ватре нашег неолитског биолошког човека.

И, умало да заборавим! Господари слободног тржишта мислили су ипак на све. Како слободно тржиште не би случајно постало неслободно, док се пројектована промена не деси, издали су налог новој биологији да конструише и *екопотребе* које ће, наравно, бити обилато, али никако бесплатно, свима задовољене!

[1] Themes Journal for Social Research (Teme Časopis za Društvene Nauke), issue: 02 / 2002, pages: 245-260, on www.cceol.com .

[2] Ibid, str. 250.

[3] Ibid, str. 250.

[4] Ibid, str. 250.

[5] С.Н. Глазачев, *Экологическая культура и образование в меняющемся мире*, у: *Экологическая культура и образование: опыт России и Югославии*, Москва, 1998, стр. 36-64.

[6] Themes Journal for Social Research (Teme Časopis za Društvene Nauke), issue: 02 / 2002, pages: 245-260, on www.cceol.com.

[7] Ibid, str. 256.

[8] Ibid, str. 255.

[9] Ibid, str. 253.

[10] Ibid, str. 256.

[11] Ibid, str. 252.